

Правда про «Назавжди»

КУПИТИ

Про книгу

Зовні Мейсі спокійна та цілеспрямована. Усередині ж неї все бушує і розривається: вона мовчки переживає смерть батька і змушена бути ціле літо в розлуці зі своїм ідеальним хлопцем, щоб розібратися, чи мають ці стосунки сенс. Підготовка до іспитів, робота в бібліотеці, прибирання в будинку, йога - і так по колу все літо.

САРА ДЕССЕН

ПРАВДА
ПРО
«НАЗАВЖДИ»

ВІД АВТОРКИ БЕСТСЕЛЕРІВ ЗА ВЕРСІЄЮ NEW YORK TIMES

САРА ДЕССЕН

ПРАВДА
ПРО
«НАЗАВЖДИ»

Copyright © Sarah Dessen, 2004

© Малюга Д. М., переклад, 2021

© Вихорь П. С., обкл., 2021

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2021

ISBN 978-617-09-7523-2 (epub)

Усі права збережено.

Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якій формі без письмового дозволу
власників авторських прав.

Серія «Young adult. Сучасна проза».

Дане видання опубліковано за домовленістю
з Viking Children's Books, дочірнім підприємством Penguin Young Readers Group, підрозділом
Penguin Random House LLC.

Оригінальна назва: THE TRUTH ABOUT FOREVER.

Усі права застережено, у тому числі право на
відтворення повністю або частинами в будь-якому вигляді.

Дессен Сара

Д37 Правда про «назавжди» / Сара Дессен; пер. з англ. Д. М. Малюга. — Харків: Вид-во
«Ранок», 2021. — 400 с. — (Серія «Young adult. Сучасна проза»).

ISBN 978-617-09-7337-5

Зовні Мейсі спокійна та цілеспрямована. Усередині ж неї все бушує і розривається: вона мовчки переживає смерть батька і змушена бути ціле літо в розлуці зі своїм ідеальним хлопцем, щоб розібратися, чи мають ці стосунки сенс. Підготовка до іспитів, робота в бібліотеці, прибирання в будинку, йога — і так по колу все літо. Тільки коли Мейсі випадково знаходить нових друзів у компанії з кейтерингу, вона розуміє, що буває інше життя. А після знайомства з гарним і талановитим Весом — що існують інші хлопці, які не бояться дівочих емоцій.

Життя не зупиняється, коли хтось іде. І хоча Мейсі багато втратила, чи зрозуміє вона, що може придбати?

УДК 82-31

Як завжди, присвячується Джею та моїм рідним,
які, як і я, знають на пам'ять вид на річку та затоку,
наші складні правила гри у хованки і всі шляхи,
які не ведуть до раю*.

* Можливо, мається на увазі пісня «Oh, You Can't Get to Heaven» співачки Бетті Джонсон (1959). (Прим. пер.)

Щоби назвати вас усіх, прийшлося би написати ще
одну книжку. Ви чудово знаєте, хто ви.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Джейсон збирався у «табір для розумників». Це місце мало іншу назву, справжню, проте всі називали його саме так.

— Добре, — сказав Джейсон, запихаючи останню пару шкарпеток у валізу, затикаючи ними щілину між речами. — Пройдімося списком ще раз.

Я підняла паперовий аркуш, який лежав поряд.

— Ручки. Зошити. Телефонна картка. Батарея для фотоапарата. Вітаміни.

Пальці Джейсона рухались над валізою, шукаючи та вказуючи на предмети, які я називала. Перевірка, а за нею ще одна. У цьому і був увесь Джейсон. Упевненість для нього дуже важлива.

— Калькулятор. — продовжувала я. — Ноутбук...

— Стій, — мовив він, підносячи руку. Потім підійшов до столу, розстібнув чохол і кивнув. — Перейдімо до списку № 2.

Я проглянула аркуш, знайшла пункт «Чохол для ноутбука», прокашлялась і продовжила:

— Чисті диски. Мережевий фільтр. Навушники...

Коли ми пройшлися другим списком і закінчили головний, детальніше зупинившись на підзаголовках «Предмети гігієни» та «Різне», Джейсон упевнився, що нічого не забув. Та попри це він і далі намотував кола по кімнаті та бурмотів щось собі під ніс. Бути ідеальним непросто. Якщо заради цього ви не готові попідніти, то і пробувати не слід.

Джейсон знав, що таке досконалість. На відміну від більшості людей він не вважав, що вона десь далеко, за горизонтом. Джейсону здавалось, що ця «бездоганність» поряд, уже за наступним пагорбом,

і її легко розгледіти. Якби вона була містом, то він би не просто туди навідався. Він би там оселився.

Джейсон був чемпіоном штату з математики, капітаном команди з дебатів, власником найвищого середнього балу в історії нашої школи (із сьомого класу він навчався за поглибленою програмою, а з десятого — проходив курси коледжу). Крім цього, Джейсон два роки був президентом учнівської ради і встиг впровадити в школі інноваційну програму переробки відходів, яку тепер використовують у різних куточках країни. Він вільно володів іспанською та французькою мовами. Проте навчанням все не обмежилось. Джейсон був веганом, а минулого літа допомагав будувати оселі з «Хабітат»^{**}. Займався йогою, кожен другу неділю відвідував свою бабусю у будинку для літніх людей і з восьми років листувався з хлопчиком із Нігерії. Хай за що брався Джейсон, усе виходило добре.

^{**} Habitat for Humanity (укр. Середовище існування для людства) — міжнародна неурядова некомерційна організація, яка займається будівництвом простого і доступного житла для бідних і безпритульних у всьому світі. (Прим. пер.)

Хтось може вважати цей перфекціонізм дошкульним, навіть відразливим. Але не я. Джейсон — саме той, хто мені потрібен.

Я знала це з першого дня нашого знайомства, яке відбулось на уроці англійської в десятому класі. Нас поділили на групи, щоб виконати завдання по «Макбету», тож ми з Джейсоном та дівчиною на ім'я Емі Річмонд опинилися в одній із них. Однак щойно ми зсунули до купи наші партії, Емі одразу заявила, що її «не цікавить ця безглузда писанина Шекспіра», поклала голову на рюкзак і за мить заснула.

Джейсон байдуже глянув на неї.

— Ну, — промовив він, розкриваючи підручник, — можна починати.

Це все відбувалось якраз після смерті мого тата, і тоді я здебільшого мовчала. Мені було важко добирати слова, і часом я їх навіть не впізнавала. Коли я дивилась у текст, здавалось, що цілі речення написані іншою мовою або ж задом наперед. Кілька днів тому я навіть засумнівалася у правильності літер та їхньому порядку, друкуючи власне ім'я на початку сторінки.

Тому не дивно, що «Макбет» став для мене цілковитою загадкою. Я просиділа всі вихідні, борючись із застарілою мовою та дивними іменами персонажів, не в змозі зрозуміти суті цієї історії.

Розгорнувши книжку, я почала вдивлятись у рядки:

*Коли б я вмер до цього за годину,
Сказав би — вік прожив щасливо; нині ж
Ніщо не цінне в смертному житті,
Все іграшки.****

*** Переклад Бориса Тена. (Прим. пер.)

«Ні, нічого не зрозуміло», — подумала я.

На щастя, Джейсон не зник звалювати відповідальність за свою оцінку на чийсь плечі, тому взявся до роботи. Він розгорнув зошит на чистій сторінці та підніс до неї ручку.

— Спершу, — сказав він мені, — визначмо головні теми цієї п'єси. Так ми зрозуміємо, про що писати.

Я кивнула. Навколо було чути гомін однокласників, а наш викладач із англійської містер Зонненберг втомленим голосом укотре просив усіх заспокоїтись.

Джейсон пропустив кілька рядків від початку сторінки і написав: «Убивство». Його почерк був чітким і схожим на друкований шрифт. «Влада. Шлюб. Помста. Пророцтво. Політика». Здавалось, це триватиме вічно, та раптом він зупинився і глянув на мене.

— Що ще?

Я знову глянула на книжку, неначе сподіваючись, що слова в ній раптом набудуть якогось сенсу. Джейсон і далі дивився на мене, очікуючи на відповідь.

— Я не... — врешті вичавила я і затнулась, не в змозі дібрати слів. Потім ковтнула і промовила: — Якщо чесно, я не розумію.

Я була впевнена, що, почувши це, Джейсон подивиться на мене так само байдуже, як і на Емі Річмонд. Проте він мене здивував, відклавши ручку вбік.

— Яку саме частину ти не зрозуміла?

— Усі, — зізналась я, і, на диво, після цього він не закотив під лоба очі, тому продовжила: — Тобто мені відомо, що в п'єсі йдеться про вбивство і про вторгнення, але решта... Не знаю, я заплуталась.

— Дивись, — промовив він, піднімаючи зі столу ручку. — Ця п'єса не така заплутана, як тобі здається. Для того щоб її зрозуміти, потрібно почати з пророцтва, в якому йдеться, що буде далі... Ось поглянь.

Він почав гортати сторінки підручника, щось пояснюючи, знайшов потрібний уривок і взявся читати його вголос. І коли його пальці торкалися рядків, здавалося, неначе слова магічно змінювалися, ставали зрозумілими.

І в той момент я відчула спокій. Уперше за довгий час. Усе, чого я так довго хотіла, це аби хтось міг так само легко пояснити, що зі мною сталося. Розкласти все по поличках: це впливає з цього, а це — з цього. Глибоко в душі я розуміла, що моя ситуація набагато складніша, але коли я спостерігала за Джейсоном, у мені жевріла надія. Він узяв заплутаний вузлик із назвою «Макбет» — і розплутав його. Я сподівалась, що йому вдасться зробити це і зі мною. Тому і підсунулась до нього ближче і з того моменту завжди була поряд.

Тепер він застібнув чохол і поставив ноутбук на ліжко поряд із рештою речей.

— Добре, — промовив, востаннє оглядаючи кімнату. — Ходімо.

Коли ми вийшли надвір, його батьки вже сиділи у своєму «вольво». Містер Талбот відчинив дверцята і допоміг Джейсону помістити всі речі в багажне відділення. Щойно я залізла на заднє сидіння і застібнула ремінь безпеки, місіс Талбот, яка сиділа попереду, повернула обличчя й усміхнулась. Вона була професоркою з ботаніки, а її чоловік викладав хімію. Обоє настільки вчені, що коли в їхніх руках не було книжки, вигляд батьків Джейсона здавався мені дуже дивним, неначе їм бракувало носів чи ліктів.

Я намагалася про це не думати, аж раптом місіс Талбот запитала:

— Тож, Мейсі, що будеш робити до серпня, поки Джейсон у таборі?

— Не знаю.

Я підмінятиму Джейсона за інформаційною стійкою в бібліотеці, але крім цього наступні два місяці були геть вільними. Я мала кількох друзів в учнівській раді, втім, вони також роз'їхались: хтось — у Європу, хтось — у табір. Чесно кажучи, якщо не брати до уваги повсякденні проблеми, весь мій вільний час розподілявся на стосунки з Джейсоном, заняття йогою та шкільне самоврядування, тому я більше ні з ким не спілкувалась. Окрім цього, мого хлопця часто дратували інші, тож не варто було й намагатися його з кимось знайомити. Якщо хтось здавався Джейсону повільним чи лінивим, він швидко втрачав терпеливість, тому ми проводили час лише вдвох, або

з його друзями, які добре з ним ладнали. Насправді я ніколи не вважала це чимось поганим. Такими були наші стосунки.

Дорогою до аеропорту Джейсон і його батько обговорювали результати нещодавніх виборів в Європі, а мама тим часом жалілася на дорожні роботи. Я ж дивилась на кілька сантиметрів між нашими з Джейсоном колінами і питала себе, чому ж я не намагаюсь підсунутись ближче. Такі думки виникали не раз. Джейсон поцілував мене аж на третьому побаченні, і навіть тепер, коли нашим стосункам уже півтора року, ми досі не обговорювали можливості чогось більшого. У час нашого знайомства навіть звичайні обійми були для мене нестерпними. Я не хотіла підпускати когось надто близько. Тому Джейсон — саме той, хто був мені потрібен, адже він розумів мої відчуття. Утім, іноді хотілося чогось більшого.

Ми попрощались із Джейсоном біля воріт в аеропорту. Батьки обійняли його, потім пройшли через зал очікування і стали біля вікна, споглядаючи злітну смугу та великий шматок блакитного неба, яке повисло над нею. Я теж обійняла Джейсона, вдихаючи його запах так глибоко, щоб залишити хоч трішки собі на ці два місяці. Від нього пахло спортивним дезодорантом і засобом проти прищів.

— Я сумуватиму за тобою, — сказала я йому. — Дуже сумуватиму.

— Це лише два місяці, — відповів Джейсон і поцілував мене в чоло.

А потім швидко — так швидко, що я й не встигла отямитися, — у губи. Після цього він відхилився і глянув на мене, обіймаючи за талію.

— Я писатиму, — врешті вимовив він і знову поцілував мене в чоло.

Коли оголосили його рейс, Джейсон зник у коридорі, який вів до літака, а я стояла з містером і місіс Талбот, дивлячись йому вслід і відчуваючи тяжкість у грудях. Це літо буде довгим. Я очікувала на справжній поцілунок, який залишиться в пам'яті надовго, проте давно вже навчилася бути неперебірливою щодо прощань. Тобі нічого не гарантували й не обіцяли, тому радій, що з тобою взагалі попрощалися.

Мій тато помер. І я це бачила.

Саме про це думали люди, коли чули моє ім'я. Я не Мейсі Квін, дочка Дебори, яка будує неймовірні оселі в нових престижних

районах. І не сестра Керолайн, у якої минулого літа було чи не найкрасивіше весілля в готелі «Лейкв'ю Інн», яке коли-небудь бачили. І навіть не одноразова чемпіонка, яка побила рекорд школи з бігу на дистанції у 50 ярдів****. Ні. Я була Мейсі Квін, яка прокинулась наступного дня після Різдва, вийшла надвір і побачила, як її тато розпластався на дорозі, а якийсь перехожий намагається надати йому першу допомогу. Я дівчина, яка бачила смерть свого батька. Ось хто я тепер для всіх.

**** 45,72 метра.

Коли люди вперше чули цю історію або бачили мене і згадували про неї, у них завжди був певний вираз обличчя: голова схилена набік, сумний погляд і трішки стиснуті губи. «*Боже мій, бідолашна Мейсі*», — промовляли вони. Їхні наміри, здавалося б, хороші, та для мене це була звичайна реакція м'язів і сухожиль, яка нічого не означала. Взагалі нічого. І я ненавиділа цей вираз обличчя, який переслідував мене всюди.

Вперше це сталося в лікарні. Я сиділа на пластиковому стільці біля автомату з напоями, коли мама вийшла з маленької кімнати для очікувань. Я вже знала, що туди запрошують людей, щоб повідомити дуже погані новини: той, на кого ви чекаєте, помер. Трішки раніше мені довелося бачити, як інша сім'я із цим стикнулась: десять кроків, поворот за ріг — і надія перетворюється на зневіру. Коли мама вийшла до мене, я вже все зрозуміла. Позаду неї йшла пухка медсестра з документами. Коли вона побачила мене в спортивних штанах, мішкуватому светрі та старих бридких кросівках, на її обличчі з'явився той самий вираз: «*Ох, бідолашна*». Проте тоді я ще не знала, що він мене переслідуватиме.

На похороні кожний мав цей вираз обличчя. Він став спільною маскою всіх, хто скупчився на сходах чи сидів на лавці, тихо щось бурмочучи і стиха зиркаючи на мене. Я відчувала ці погляди, хоч і не підводила голови, не відводила очей від своїх чорних панчіх і потертого взуття. Моя сестра весь час ридала: під час служби в церкві, коли ми виходили з неї, у лімузині, на цвинтарі і навіть удома на поминках. Вона так сильно плакала, що мені здавалось неправильним, якщо я теж почну, навіть якби могла. Якби заплакав хтось іще, це було б занадто.

Мій тато помер, я опинилась у ситуації, яку ненавиділа. Не терпіла себе за те, що так ліниво і сонно відмахнулась, коли він заглянув у мою кімнату того ранку, одягнений у гидку кофту з марафону «Ваккамау^{****} 5000», схилився над моїм вухом і прошепотів:

^{****} Річка Ваккамау — річка завдовжки приблизно 225 км у південно-східній частині Північної Кароліни і східній частині Південної Кароліни в США. (Прим. пер.)

— Мейсі, вставай. Я дам тобі фору. Ну ж бо, ти ж знаєш, що важкими є тільки кілька перших кроків.

Я ненавиділа себе за те, що передумала не за дві-три, а за цілих п'ять хвилин, і так довго шукала спортивні штани та зашнуровувала кросівки. Я ненавиділа себе за те, що так повільно подолала ці кілька метрів між нами, і коли таки добігла, він уже не міг почути мого голосу, побачити моє обличчя і вислухати все те, що мені хотілось сказати. Я була дівчиною, чий батько помер у неї на очах, і всі про це знали. Як і все інше, це було неможливо змінити. Але в мене залишались злість і страх, якими я не збиралась ділитися з кимось. Вони належали тільки мені.

Коли я повернулась додому з аеропорту, на ґанку стояла коробка. Тільки-но я побачила зворотну адресу, мені одразу стало зрозуміло, що це.

— Мамо? — гукнула я в порожній передпокій, заходячи всередину і зачиняючи за собою двері.

У їдальні все було готове до коктейльної вечірки, яку влаштовувала ввечері моя мама: кімнату прикрашали квіткові композиції вперемішку з рекламними листівками. Нещодавно почалось будівництво нової черги розкішних таун-гаузів^{*****}, які їй потрібно продати. А це означало, що мама почне «втиратися у довіру» клієнтам, про що і повідомляла вивіска над каміном з її усміхненим обличчям і гаслом: «“Оселі Квін” — ми побудуємо вам замок».

^{*****} Будинки-квартири на декілька сімей, сполучені в один корпус. (Прим. пер.)

Я поклала коробку прями́сінько в центр кухонного острова, підійшла до холодильника і налила собі апельсинового соку. Випила все за раз, сполоснула склянку і помістила її в посудомийку. Та хай як я відтягувала час, коробка й далі чекала на мене. Прийдеться її відкрити.

Я витягла з шухляди ножиці, протягла їхнім гострим краєм по верхній частині коробки, розрізаючи коричневу клейку стрічку. Зворотна адреса була такою ж, як завжди, — Вотервіль, штат Мен.

«Шановний містере Квін,

Як одному з найцінніших клієнтів компанії EZ Products^{*****}, хочемо запропонувати Вам ознайомитись із нашою останньою розробкою. Ми впевнені, що вона стане важливою частиною Вашого повсякденного життя і заощадить Ваш дорогоцінний час, як і решта товарів, які Ви встигли придбати в нас за ці довгі роки. Втім, якщо з якоїсь причини наш товар Вам не підійшов, поверніть його впродовж 30 календарних днів, і ми не стягуватимемо оплату з вашого рахунку.

****** Американська компанія, яка продає та доставляє різноманітні побутові товари. (Прим. пер.)*

Щиро дякуємо за співпрацю. Якщо у Вас залишились запитання, просимо звернутися у наш дружній відділ із роботи з клієнтами за нижче вказаним номером. Ми працюємо заради того, щоб зробити Ваше буденне життя кращим, більш продуктивним і (найголовніше!) легким. Це не просто слова — це обіцянка.

*З найкращими побажаннями
Президент компанії EZ Products
Волтер Ф. Темпест»*

Я витягувала шматочки пінопласту, охайно складаючи їх поряд із коробкою. В середині був пакунок із двома картинками. На першій — зображення жінки, яка стояла біля кухонної поверхні, заваленої близько двадцятьма рулонами фольги та пергаменту. Її обличчя було настільки розгніваним, що здавалось, наче незабаром у неї станеться нервовий зрив. На другій картинці ця жінка стояла та тому самому місці, однак рулонів уже не було. Натомість до стіни приклеїли пластмасову коробку, з якої вона витягувала харчову плівку. Обличчя жінки цього разу було надзвичайно спокійним, яке зазвичай асоціюють із мадоннами на картинах чи людьми, які приймають важкі наркотики.

«Набридло боротися з безладом, який створюють різноманітні обгортки та фольга? Втомились ритись у забитих сміттям шухлядах і шафках? Купіть "Охайного пакувальника" і все, що вам

потрібно, буде в легкому доступі. У ньому Ви знайдете зручні відділення для пакетів різного призначення: сандвічів чи заморозки, а також місце для фольги та пергаменту. Вам більше не прийдеться ритись у шухлядах. Усе там, у вас під рукою».

Я провела пальцями по краю коробки і відклала її вбік. Дивно, як речі пробуджують у тобі тугу за кимось. Я витримала похорон із великою кількістю людей, нескінченну вервечку співчутливих листівок, службу в церкві, наповнену чужим шепотінням. Проте щоразу як із Мену приїжджає ця коробка, вона розбиває мені серце.

Мій тато обожнював ці штуки і не міг пройти повз усілякі дрібниці, які обіцяли полегшити життя. Це і схильність до безсоння — смертельне поєднання. Пізно ввечері він часто сидів на першому поверсі з увімкненим телевізором на тлі, переглядав контакти чи надсилав електронні листи, аж раптом на екрані з'являлися рекламні ролики. Його увагу миттю викрадали спершу кумедні, але досить штучні жарти між ведучим і розробником товару, а потім демонстрація та обіцянки додаткових подарунків «якщо ви зробите замовлення ВЖЕ ЗАРАЗ». До цього моменту мій тато однією рукою діставав кредитну картку, а іншою — набирав показаний на екрані номер.

— Чесне слово! — казав він мені, цілком втішений черговим замовленням. — Ось це справжня інновація!

І мій тато справді так вважав: і «Повний набір вітальних листівок», який він купив для мами (куди були внесені всі свята: від Кванзи^{*****} до зимового і літнього сонцестояння, проте не було жодної листівки з Різдом), і якась пластикова штука, що нагадувала маленький капкан на ведмедя, вона мала вкладати моє волосся в ідеальний «французький пучок» (яку потім довелося відрізати разом зі моєю шевелюрою). Тато взагалі не зважав на те, що ми з сестрою та мамою ставимось до цих товарів із скептицизмом. Переконати його було неможливо. Він обожнював потенціал, ймовірність того, що в його нетерплячих руках може опинитися відповідь на одне з головних життєвих питань. І це не «Чому ми тут?» або ж «Чи існує Бог?». Ці запитання курсують між людьми вже віками. Його цікавило щось більш життєве: «Чи існує зубна щітка, яку можна використовувати і для полоскання рота?». І відповідь була дуже чіткою: «О так!»

***** Тижневе свято в США, яке вшановує африканську спадщину в афроамериканській культурі і триває з 26 грудня до 1 січня, завершуючись обміном подарунками. (Прим. пер.)

— Поглянь на це! — щоразу казав він із таким ентузіазмом, який хоч і не передавався, але дуже мене тішив. Таким був мій тато. З будь-якої дрібниці він робив свято.

— Бачиш, — пояснював він, ставлячи переді мною підскляник, зроблений із губки, чи кишеньковий диктофон, чи кавоварку, яку можна було вмикати або вимикати завдяки пульта. — Це прекрасна ідея. Більшість людей до такого навіть не додумається.

У дитинстві мені щоразу доводилося вдосконалювати міміку: здивований вираз обличчя вкупі з кивком, який випромінював мій ентузіазм. Наша Керолайн, королева драми, навіть не намагалася проявити зацікавленість, натомість невтішно махала головою і запитувала: «Ох, тату, навіщо тобі все це сміття?» А от мама завжди старалась підтримати батька, замінюючи високоякісну кавоварку на ту, в якій був пульт управління. І все було добре до того моменту, поки ми не прокинулись о третій годині ночі від запаху кави. Виявилось, та кавоварка вловлювала сигнали сусідської радіоняні і сама собою вмикалась. Мама ще змогла звикнути до тримача для серветок, який тато встановив на козирок її «БМВ» (*Більше жодних аварій через те, що ти тягтимешся по серветку!*), навіть після того, як одного разу він просто відчепився дорогою і вдарив її по чолу так сильно, що вона мало не виїхала на зустрічну смугу.

Коли тато помер, ми всі реагували по-різному. Моя сестра взяла на себе всі наші емоції: вона так сильно плакала, що здавалось, неначе скоро всохне в нас на очах. Я мовчала і сердилась, не бажаючи горювати, бо інакше всі отримали б те, по що прийшли. Моя мама натомість прибирала.

Через два дні після похорону вона так енергійно бігала будинком, бурмочучи щось, що в мене аж зуби цокотіли. Я стояла у дверях своєї кімнати і дивилась, як вона перериває шафу для білизни, викидаючи старі рушники і подвійні простирадла, які давно не підходять для наших ліжок. На кухні всі речі, які не мали пари, — самотня банка для варення, безкоштовна тарілка, яку ми отримали на Різдво від ресторану «Бочка з печивом», — потрапляло прямисінько у сміттєвий мішок, який мама тягала за собою з кімнати в кімнату, аж поки він

переповнився настільки, що вона вже не могла зрушити його з місця. Жодна річ не була в безпеці. Одного дня я повернулась зі школи і побачила, що мама перебрала і мою шафу: речі, які я давно не одягала, зникли, а все інше охайно складене на полицях. Мені стало ясно, що не варто до чогось надто прив'язуватися. Озирнешся, а його вже нема. Все зникає за мить.

Речі з компанії *EZ Products* тримались до останнього. У суботу, через тиждень після похорону, мама прокинулась о шостій ранку і почала виносити речі на під'їзну доріжку перед будинком, щоб віддати їх на благодійність. До дев'ятої вона встигла спустошити майже весь гараж: винесла стару бігову доріжку, стільці для газону, коробки з різдвяними прикрасами, якими ми не користувалися. Хоч я й хвилювалася за маму та її погроми, мене ще більше турбувало, що станеться, коли речей не залишиться та єдиним безладом у домі лишимось тільки ми самі.

Я пройшла по траві до під'їзної доріжки, оминувши купу ще закритих банок з-під фарби.

— Ти все це віддаси? — спитала я, коли мама якраз нахилилася над коробкою з м'якими іграшками.

— Так. Якщо хочеш щось із цього залишити, то бери, поки не пізно.

Я поглянула на все те, що залишилось із мого дитинства. Рожевий велосипед із білим сидінням, зламані пластмасові санчата, пара рятувальних жилетів із човна, який ми давно продали. Всі ці речі були насправді непотребом, але разом із цим для мене мали велике значення. Я не знала, що варто залишити собі.

Якраз тоді мені на очі навернулася коробка з татовими *EZ Products*. Зверху, затиснений у куток, лежав зібганий рушник для рук, який самостійно нагрівався. Ще кілька тижнів тому мій тато називав його дивом техніки. Я обережно витягла рушник і пропустила між пальцями тонку тканину.

— Ох, Мейсі, — насупилась мама, тримаючи в руках коробку з іграшками. Зверху стирчала жирафа моєї сестри, яку я ледь пам'ятала. — Тобі не потрібне це сміття.

— Знаю, — відповіла я, опустивши погляд на рушник.

Голосно сигналячи при в'їзді на доріжку, з'явилися волонтери з організації *The Goodwill*. Мама помахала їм рукою і почала показувати на те, що потрібно забрати. Поки вони все завантажували,

я стояла і міркувала, скільки разів на день цим людям доводиться приїжджати до чийось осель і забирати речі. Чи зважали вони на те, що мотлох, через який вони тут були, належав людині, яка померла? Чи все ж сприймали це як звичайне сміття і не брали собі нічого до голови?

— Дивіться, щоб нічого не забули! — гукнула мама через плече, повертаючись травною назад до будинку.

Двоє чоловіків підійшли до бігової доріжки і підхопили її з обох боків.

— Я ще хочу зробити пожертвування. Піду візьму чекову книжку.

Коли мама зайшла всередину, я досі стояла і спостерігала, як волонтери забирали все, що лежало навколо мене. Повертаючись за штучною ялинкою, низький хлопець із рудим волоссям кивнув головою на коробку біля моїх ніг:

— Цю теж забирати?

Я збиралась відповісти «так», а тоді поглянула вниз, на рушник і решту мотлоху в коробці, і згадала, яким схвильованим був мій тато, коли йому приходили всі ці речі. Як він заходив у передпокій, зупиняючись біля їдальні, вітальні та на кухні для того, щоб поділитися з кимось своїм новим відкриттям. Було так радісно, коли цим «кимось» виявлялась я.

— Ні, це моє.

Я підняла коробку і понесла її у свою кімнату. Підсунула стілець до шафи та залізла зверху. Над горішньою полицкою була висувна панель, яка вела прямісінько на дах. Я відсунула її і вкинула коробку в темряву.

Після смерті тата нам здавалось, що взаємини з компанією *EZ Products* уже розірвані, проте коли минув місяць після похорону, на порозі з'явилась ще одна посилка, цього разу — комбінація ручки і кишенькового степлера. Ми подумали, що тато зробив замовлення незадовго перед своїм серцевим нападом, але помилились. Наступного місяця нам надіслали розбризкувач для газону у вигляді декоративного каменю. Коли мама вирішила зателефонувати, щоб поскаржитись, менеджерка, яка працювала у відділі роботи з клієнтами, почала надміру вибачатися. Оскільки тато так часто робив замовлення, пояснювала вона, він став клієнтом золотого рівня, і тому щомісяця йому надсилали товари на огляд, купляти які не обов'язково.

Менеджерка пообіцяла виключити тата зі списку. Але речі й далі надходили з відмінною регулярністю навіть тоді, коли ми анулювали кредитну картку, яка була введена до бази даних цієї компанії.

Я мала власну теорію щодо цього, якою, як і зі всім іншим, ні з ким не ділилась. Мій тато помер наступного дня після Різдва, коли всі подарунки давно розгорнули й активно ними користувалися. Він подарував мамі діамантовий браслет, а сестрі — гірський велосипед, та коли настала моя черга, я отримала светр, кілька компактних дисків і золоту листівку, на якій нерозбірливим почерком було написано: *«Скоро буде ще дещо»*. Коли я це прочитала, він обнадійливо кивнув і сказав:

— Твій подарунок запізнюється, але він особливий. Тобі точно сподобається.

Я знала, що він не брехав. Мені точно сподобається, адже тато добре *знав* мене і мої смаки. Мама стверджувала, що в дитинстві, щоразу як він зникав із мого поля зору, я починала ридати, а ще дуже сердилась, коли хтось, окрім нього, готував мою улюблену страву — яскраво-помаранчеві макарони з сиром, три упаковки яких продавали за долар у продуктовому. Та річ не тільки в емоціях. Часом здавалось, наче ми з татом на одній хвилі. Навіть того останнього дня, коли йому не вдалося витягти мене з ліжка, через п'ять хвилин я наче відчула якийсь поклик. Може, якраз тоді в нього й почало боліти в грудях. Про це мені вже ніколи не дізнатися.

У ті перші кілька днів після його смерті я поверталась думками до листівки, міркуючи, що ж він для мене обрав. І хоч це точно не був якийсь товар із тієї компанії, я чомусь дуже втішалась, коли посилки з Вотервілю, штату Мен, і далі надходили, неначе тато досі поряд і додержував слово.

Тому щоразу, коли мама викидала ці коробки, я поверталась по них і відносила нагору, поповнюючи свою колекцію. Я не користувалася тим, що лежало всередині, натомість просто вірила вказаним на пакунках обіцянкам. Пам'ятати людину можна по-різному, але думаю, такий спосіб точно припав би до душі моєму татові.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Мама покликала мене («Мейсі, сонечко, гості вже на порозі»), а потім вдруге («Мейсі? Люба?»), та я досі стояла перед дзеркалом, намагаючись зробити рівний проділ. Однак хоч скільки разів я проводила гребінцем по волоссю, усе було не так.

Раніше мене не дуже турбувала моя зовнішність. Головне я знала: занизька для свого віку, обличчя кругле, очі карі, на носі — веснянки, колись дуже помітні, та тепер їх можна розгледіти хіба з близької відстані. Я маю біляве волоссю, яке вигорає влітку на сонці і набуває зеленуватого відтінку, якщо я занадто часто плаваю. Однак мене це не хвилювало. Я була справжньою фанаткою бігу, для якої слово «зачіска» означало наявність резинки на зап'ястку, щоб мати змогу в будь-яку мить зав'язати хвостик. Мене не дуже цікавив вигляд мого тіла. Важливим було лише те, на що воно здатне і як швидко може рухатися. Однак для нової версії Мейсі зовнішність була дуже важливою. Якщо я хочу, щоб люди вважали мене спокійною та зібраною, потрібно мати відповідний вигляд.

Це було непросто. Тепер моя зачіска мала бути ідеальною, кожне пасмо — на своєму місці. Якщо зі шкірою було щось не так, я все поправляла, наносячи консилер і тонкий шар тональної основи, щоб приховати червоні плямки та круги під очима. Мені доводилось витрачати по пів години, щоб правильно нафарбувати тінями повіки, накрутити і розділити кожну вію, безперестану розчісуючи їх щіточкою для туші, щоб надати їм густоти та кольору. Я зволожила шкіру, почистила зуби ниткою, випрямилась. Усе було добре.

— Мейсі? — почувся мамин рішучий і бадьорий голос. Я востаннє провела гребінцем по волоссю і відійшла від дзеркала, щоб подивитися на проділ. Ідеально. І дуже вчасно.

Коли я спустилась, мама стояла біля дверей, вітаючи новоприбулу пару своєю фірмовою усмішкою: впевненою, приязною і гостинною, але без підлабузництва. Як і я, вона докладала чимало зусиль, щоб мати відповідний вигляд. Сфера нерухомості схожа на старшу школу: ти або досягнеш успіху, або зламаєшся.

— Ось ти де, — сказала вона, поки я спускалася сходами, — я вже почала хвилюватися.

— Волосся ніяк не вкладалось, — відповіла я, поки декілька нових гостей підходили до порогу. — Чим можу допомогти?

Мама заглянула у вітальню, де кілька людей вивчали дизайн нових таун-гаузів, зображення яких вона прикріпила до стіни. Вона часто робила такі коктейльні вечірки, коли треба було щось продати. Мама вірила: аби запевнити людей, що ти здатна побудувати оселю їхньої мрії, варто показати власну. Це продуманий хід, утім, доводилося терпіти цілу купу незнайомців у своїй вітальні.

— Переконайся, що на кухні нічого не бракує, — сказала врешті мама. — А якщо у вітальні замало брошур, принеси ще одну коробку з гаража.

Вона зупинилась, щоб ввічливо привітати нову пару, яка зайшла в передпокій.

— А! Якщо хтось шукатиме вбиральню...

— Люб'язно і делікатно показати їм, куди йти, — закінчила за неї я. Деталі щодо вбиральні та її місцезорозташування — це вже моя спеціалізація.

— Молодець, — відповіла мама, коли раптом побачила жінку в брючному костюмі на під'їзній доріжці та ширше прочинила двері. — Вітаю! Я Дебора Квін. Прошу, проходьте. Я дуже рада, що вам вдалось приїхати!

Мама, звісно, не знала цієї жінки, однак для того, щоб щось продати, варто ставитись до клієнтів як до хороших знайомих.

— Мені дуже подобається цей район, — мовила гостя, переступаючи через поріг. — Я помітила, що ви будете нові таун-гаузи, і...

— Дозвольте, я покажу вам планування. Ви помітили, що в кожному блоці є гараж для двох машин? Знаєте, не так багато людей розуміє, наскільки корисним може бути гараж із опаленням.

Із цих слів усе й почалося. Важко повірити, та колись така балаканина приносила їй стільки ж мук, скільки сидіння в кріслі стоматолога та пломбування зубних каналів. Однак часто доводиться робити те, що тобі не до душі. І з часом, якщо пощастить, ти робитимеш це добре.

Коли мій тато познайомився з мамою, компанія «Оселі Квін», яку він заснував одразу після коледжу, одноосібно відповідала за обшивку осель деревиною і мала непогану репутацію. Насправді тато найняв маму на роботу. Вона якраз закінчила коледж й отримала диплом із бухгалтерської справи, коли його фінанси були в цілковитому хаосі. Мама приходила, вивчала його документи та чеки (часто написані від руки на серветках і сірникових коробках), розв'язувала проблеми щодо податків, про які він «забув» кілька років тому, і приводила до ладу звітність. Десь посеред цього вони й закохались.

Мама і тато були ідеальною командою: він — чарівний і веселий, душа компанії, з яким усім хотілось випити пива; вона — працююча та організована, що любила роботу з документами і дивилась на «загальну картинку». Коли вони були разом, їх було неможливо спинити.

Наш район, Вайлдфлавер-Рідж^{*****}, був маминою мрією. Батьки приділяли увагу маленьким ділянкам і будували окреме житло на продаж, проте цього разу надумали створити повноцінний закритий мікрорайон із приватними оселями, таун-гаузами, багатоквартирними будинками і невеличким діловим кварталом та розмістити все це навколо спільного двору із зеленими насадженнями. «Повернення до комун, — казала мама. — Новий непохитний тренд».

^{*****} У перекладі «Край польових квітів». (Прим. пер.)

Татові спершу це не дуже подобалось, але він старішав, і його тіло втомлювалося. Натомість завдяки маминій ідеї можна було перейти на керівну посаду і дозволити комусь іншому махати молотком. Тому він погодився. Через два місяці вони почали будувати перший дім — наш.

Батьки працювали в тандемі, приймаючи потенційних клієнтів у своєму будинку-зразку. Тато пояснював людям головне, підлаштовуючись до кожного гостя окремо: причаровував своїм південним шармом людей із півночі, обговорював перегони NASCAR^{*****} і барбекю з місцевими. Він був обізнаним і надійним.

Звісно, кожен хотів би, щоб така людина побудувала йому домівку. Або взагалі стала їхнім найкращим другом. Коли ж тато домовлявся щодо купівлі, за справу бралася мама, з якою клієнт обговорював усі технічні питання: договори, вимоги щодо оселі, її вартість. Будинки продавались із шаленою швидкістю. Усе було саме так, як і казала мама. Поки одного дня не сталося горе.

***** NASCAR (Національна асоціація перегонів серійних автомобілів) — приватне підприємство, що організовує автомобільні перегони та супутню діяльність. (Прим. пер.)

Я знала, що мама звинувачує себе у смерті батька. Можливо, будівництво нашого району стало тим самим додатковим стресом, який посприяв серцевому нападу, і, якби вона не тиснула на тата через цей проєкт, усе було б інакше. Так думали ми обидві, ніколи це не обговорюючи. Я — мала бути поряд; вона — мусила дати йому спокій. Мала, мусила... Тепер так легко говорити про минуле.

Та зараз, у теперішньому, нам із мамою нічого не залишалось, як рухатися далі. Ми важко працювали: я — у школі, а вона вела бізнес, намагаючись побити продажі інших будівельних компаній. Кожна з нас ідеально вкладала зачіску, випрямлялась і вітала людей та світ усмішкою, яку до того тренувала в тиші нашого вже занадто великого будинку мрії, переповненого дзеркалами, що відбивали наші привітні обличчя. Та за цим усім ховалась скорбота. Часом її проявляла мама, інколи я. І хоч би як ми ховали цей біль, він нікуди не зникав.

Щойно я показала одній розгніваній пані з плямою від червоного вина на блузі (либонь, врізався працівник кейтерингу*****), як пройти до вбиральні, аж ось помітила, що стос флаєрів на столику у фое значно зменшився. Втішена можливістю втекти, я вийшла надвір.

***** Галузь громадського харчування, яка надає послуги приготування їжі, доставки, обслуговування, сервірування, оформлення столу, розливу і подачі напоїв гостям на виїзді. (Прим. пер.)

Спустившись головною стежкою, я обігнула припаркований на під'їзній доріжці фургон працівників кейтерингу. За деревами, які відділяли наш дім від новобудов, захід сонця фарбував небо в помаранчеві та рожеві барви. Починалося літо. Раніше це означало ранкові пробіжки та тренування по обіді в басейні, де я годинами відточувала сальто назад. Цього ж літа мені доведеться працювати.

Джейсон сидів за інформаційною стійкою публічної бібліотеки Лейкв'ю з п'ятнадцяти років і давно отримав репутацію хлопця, який знає все на світі. Відвідувачі звикли, що він здатен на все: знайти рідкісну книжку про Катерину Велику чи полагодити бібліотечні комп'ютери, коли ті ламалися. Ці люди любили Джейсона за те саме, що і я: він знав відповіді на всі запитання. Його колеги — дві дуже ерудовані дівчини — ставились до нього, неначе до божества. Вони ніколи не сприймали мене як дівчину Джейсона, адже вважали, що я й близько не дотягую до інтелектуального рівня їхнього кумира. Мені здавалось, що, навіть працюючи разом, ці люди не стануть до мене добрішими, і я не помилилась.

Коли Джейсон показував усі тонкощі роботи з бібліотечною пошуковою системою, вони тихенько насміхались і щоразу заковували очі у відповідь на мої запитання щодо карткового каталогу. Мій хлопець цього не помічав і навіть тоді, коли я про це говорила, починав сердитись, немов мої слова марнують його час.

— Ти б краще нервувалася через інше, — зауважував Джейсон. — Якщо ти не знатимеш, як швидко відновити доступ до бази даних окружної бібліотеки в момент збою мережі, ось тоді і почнуться проблеми.

Звісно, він мав рацію. Як завжди. Проте працювати в такому колективі мені не надто хотілось.

Зайшовши до гаража, я наблизилась до полицок, де мама тримала всі необхідні для роботи речі, відсунула таблички «Продається» і «Зразок дому» і витягла ще одну коробку з флаєрами. Крізь відчинені вхідні двері до мене долинали голоси, гамір вечірки, сміх, дзвін келихів. Я підняла коробку і вимкнула світло, повертаючись у дім, до свого обов'язку — проводити до вбиральні.

Та щойно я минула сміттєві баки, як раптом на мене вискочив хтось із куців.

— Попався!

Я скрикнула і впустила коробку на землю, з якої на під'їзну доріжку посипалися флаєри. Кажіть, що хочете, але підготуватися до раптового нападу просто неможливо. У таку мить у тебе одразу перехоплює подих. Потім — цілковита тиша. Неподалік проїхало авто.

— Берт? — почувся голос із фургона працівників кейтерингу. — Що це ти робиш?

Біля мене зашелестів кущ.

— Я... — промовив він нерішучим і тихим голосом. — Тебе лякаю. Хіба ні?

Я почула кроки, і вже за мить на доріжці побачила хлопця в білій сорочці та чорних штанах, який затис під пахвою сервірувальну тарілку. Наближаючись, він примружив очі, намагаючись розгледіти мене в напівтемряві.

— Ні, не мене, — заперечив він.

Тепер юнак стояв навпроти мене, і я побачила, що він високого зросту, з каштановим, трохи задовгим волоссям. Незнайомець був надзвичайно вродливим, адже мав гостро випнуті вилиці та кутасті риси обличчя, які дуже важко не помітити навіть тоді, коли в тебе вже є хлопець.

— Усе гаразд? — звернувся він до мене.

Я кивнула. Моє серце досі билося із шаленою швидкістю, але поволі заспокоювалося. Спершу хлопець постояв, вдивляючись у кущ, а потім запхав руку прямисінько в зарості і витягнув із листя юнака, дуже схожого на нього самого і так само одягненого, тільки нижчого зростом й огряднішого. Той мав такі ж темні очі та волосся, але здавався молодшим. Його обличчя налилося багрянцем.

— Берт, — промовив старший, зітхаючи й опускаючи руку. — Ну чесне слово.

— Ти мусиш мене зрозуміти, — звернувся до мене так званий Берт. — Я хотів зробити все з розмахом.

— Просто попроси вибачення, — сказав старший.

— Вибач мені, будь ласка, — промовив Берт і витяг соснову голку зі свого волосся. — Я... переплутав тебе з кимось іншим.

— Нічого страшного, — відповіла я.

Старший хлопець штурхнув ліктем молодшого і кинув погляд на флаєри.

— Ой, точно, — вигукнув Берт і опустився на коліна, щоб їх зібрати, часом шкрябаючи пальцями бруківку. Його напарник підбирав усе, що полетіло до під'їзної доріжки.

— Непогано вийшло, — бурмотів собі під ніс Берт, коли я присіла, щоб йому допомогти. — Я майже спіймав його. Майже.

Раптом біля чорного входу засвітилася лампочка, надворі стало дуже світло. За мить відчинилися двері з кухні.

— Що тут відбувається? — на сходах стояла вагітна жінка в червоному фартуху із зібраним на маківці темним кучерявим волоссям і з допитливістю й нетерпеливістю, примружившись, вдивлялась у темряву. — Де тарілка, яку я просила принести?

— Вона тут, — вигукнув старший хлопець, підбігши до мене і простягаючи охайно зібрані флаєри.

— Дякую, — сказала я.

— Без проблем.

Він швидко піднявся до жінки, переступаючи одразу через дві сходинки, і віддав їй тарілку, тим часом Берт повзав під терасою, щоб зібрати решту флаєрів.

— Чудово, — відповіла жінка. — А тепер, Вес, повернись до бару, добре? Якщо гості гарно вип'ють, то не помітять, що їжа затримується.

— Звісно.

Вес проскочив у двері та зник на кухні.

На мить жінка відволіклась і погладила живіт, а потім знову почала вдивлятися в темряву.

— Берт? — голосно гукнула. — Де...

— Я тут, — відповів хлопець із-під тераси.

Жінка розвернулася на його голос і зазирнула за поруччя.

— Ти що, на землі?

— Так.

— І що ти там робиш?

— Нічого, — пробурмотів Берт.

— Ну, коли закінчиш із цим, — відповіла жінка, — на тебе чекають крабові пироги. Тому піднось зад і неси їх гостям, ясно?

— Добре, — відповів той, — уже йду.

Жінка зайшла всередину, і вже за мить із кухні долинув її крик. Щось сталося з печивом. Берт виліз із-під тераси і, склавши знайдені флаєри у стос, подав їх мені.

— Мені дуже шкода. По-дурному вийшло.

— Нічого, — відповіла я, поки він витягав листок із волосся. — Це лише випадковість.

Берт поглянув на мене з дуже серйозним виразом обличчя.

— Випадковостей не буває, — промовив він.

На якусь мить я застигла, вдивляючись у його лице з пухкими щоками та широким носом. Волосся Берта було густим і надто коротким, неначе його стригли вдома. Він так пильно на мене дивився, наче хотів упевнитись, що я добре його зрозуміла. Натомість я відвела погляд.

— Берт! — крикнула жінка зсередини. — Пирог!

— Точно, — мовив він, отямившись. Потім, наблизившись до сходів, почав ними підійматися. Уже нагорі Берт озирнувся до мене і сказав:

— Мені дійсно дуже шкода.

За останні півтора року я так часто чула ці слова, що вони втратили для мене сенс. Проте цього разу вони здавалися щирими. Дивно.

— Вибач, — повторив він і зник.

Зайшовши всередину, я застала маму за розмовою з підрядниками щодо районування. Відтак додала кілька флаєрів і провела до вбиральні чоловіка, який сильно спотикався і не бажав розлучатися з келихом вина навіть там. Я оглядала вітальню в пошуках зайвого посуду, як зненацька з кухні почувся шалений гуркіт.

Усе в домі завмерло. Затихли розмови. Ніхто не рухався. Навіть повітря. Або так здалося.

— Усе гаразд, — долинув гучний бадьорий голос з-за дверей. — Продовжуйте вечірку!

Серед натовпу почулось спантеличене бурмотіння, чийсь сміх, а потім знову повільно полилась розмова. Мама, ввічливо всміхаючись, перетнула кімнату і, поклавши руку мені на спину, повела мене до фос.

— Клієнтку облили вином, їжі не вистачає, ще і розбили щось на кухні, — тихо промовила вона. — Усе дуже погано. Можеш піти глянути, що там сталося?

— Звісно, — відповіла я, — уже йду.

Зайшовши на кухню, першим ділом я наступила на щось м'яке і вогке. Потім помітила, що по всій підлозі валялись якісь маленькі

круглі кульки, деякі з яких розкотилися усібіч. Біля раковини стояла дівчинка двох-трьох років із кумедно зав'язаними хвостиками. Вона запхала пальці до рота і здивовано спостерігала, як кілька кульок котилося повз неї.

— Ну, — зітхнула вагітна жінка, стоячи біля духовки з порожнім деко для випічки в руках, — схоже, тефтельок не буде.

Я підняла ногу, щоб зрозуміти, на що стала, аж раптом двері розчахнулися так різко, що мені ледве вдалось відскочити. На кухню занесло доволі спокійного Берта, цього разу без листя у волоссі і з тацею у руках, на якій лежала купа зібганих серветок і порожніх келихів.

— Деліє, — звернувся він до жінки, — потрібно більше крабових пирогів.

— А мені потрібне заспокійливе, — втомлено відповіла вона, потягуючись, — та не завжди можна отримати все, чого хочеться. Візьми сирні кульки і скажи гостям, що нова партія пирогів уже на підході.

— А вона на підході? — спитав Берт, минаючи дівчинку, яка широко всміхалась і тягнулася до нього заслиненими пальчиками. Коли він ухилився, прямуючи до кухонної поверхні, маленька засмучено плюхнулась на підлогу і почала рюмсати.

— Ну не цієї миті, ні, — відповіла Делія, перетнувши кімнату. — Я говорю майбутньо.

— Хіба є таке слово? — запитав Берт.

— Бери сирні кульки і йди, — сказала жінка, беручи на руки крихітку. — Ох, Люсі, заради Бога, ну ж бо сьогодні без істерик, добре? Дуже тебе прошу, — вона глянула на своє взуття. — Та що за лихо! Я стала на тефтельку. Де Моніка?

— Я тут, — почулося з-за дверей чорного входу.

Делія здавалася роздратованою.

— Викинь цигарку і повертайся сюди негайно! Знайди мітлу і прибери всі ці тефтельки... Потрібно більше сирних кульок, а Берт просив... Що ти там просив?

— Крабових пирогів, — відповів той, — якщо говорити майбутньо. А Вес потребує льоду.

— Уже в духовці, буде готово за мить, — відповіла жінка, кинувши на Берта погляд. Тримаючи на руках дівчинку, Делія попрямувала до комірчини з мітлами і за кілька секунд витягла звідти совок для сміття. — Це я про крабові пироги, а не лід. Люсі, прошу, не заслинюй матусю... А лід у... От дідько, я не знаю, де лід. Куди ми його поклали?

— У переносний холодильник, — заходячи всередину, нагадала висока дівчина з довгим волоссям кольору меду. За її спиною голосно грюкнули двері. Дівчина, згорбившись, пошкандибала до духовки, відхилила дверцята на кілька сантиметрів, заглянула всередину і знову їх зачинила. Потім зі швидкістю равлика підійшла до кухонного острова і виголосила:

— Готово.

— Тоді витягни їх і розклади на тацю, Моніко, — відрізала Делія, перехоплюючи дівчинку на інший бік, і почала збирати тефтельки у совок для сміття.

Моніка тим часом неспішно бродила кухнею у пошуках прихватки і, знайшовши її, повернулася до духовки.

— Я зачекаю на крабові пироги, — сказав Берт. — Це займе...

Делія випросталась і зиркнула на нього. На мить усі затихли, і щось мені підказувало, що не варто втручатися. Тому я й далі зішкрібала рештки тефтельки зі своєї підосви.

— Ясно, — швидко мовив Берт. — Сирні кульки. Вже йду. До речі, нам не завадив би ще один офіціант. Чесне слово, я там просто нарозхват.

— Моніко, ти мушиш повернутися в зал, — сказала Делія саме тоді, як висока дівчина нарешті витягла з духовки гарячі крабові пироги.

Залишивши совок, Делія вернулася до острова, взяла кухонну лопатку і взялася зі швидкістю світла викладати закуску на тарілку, користуючись лише однією рукою.

— Бігом, — сказала вона.

— Але...

— Я пам'ятаю, що казала, — відповіла Делія, вкидаючи стопку серветок на край таці, — але це надзвичайна ситуація, і ти мушиш туди вийти, навіть якщо це суперечить здоровому глузду. Йди повільно та

озирайся. І будь ласка, не розлий нічого, заради Бога, дуже тебе прошу, гаразд?

Ці останні слова — «заради Бога, дуже тебе прошу» — були для Делії своєрідною мантрою. Їй, схоже, здавалось, що коли вимовити їх разом, вони дійсно подіють.

— Добре, — відповіла Моніка, закладаючи за вухо пасмо волосся.

Вона підняла тацю, зручно розмістила її у своїй руці і повільно побрела у вітальню. Делія несхвально похитала головою їй у спину, а потім стала збирати залишки тефтельок із підлоги у совок і викидати їх у сміттєвий бак. Маленька дівчинка і далі схлипувала, тож жінка лагідно розмовляла з нею і водночас діставала з металевого візка біля чорного входу ще одну тацю, загорнуту в харчову плівку. Намагаючись втримати її у вільній руці, Делія перевальцем побрела до поверхонь. За все своє життя я ще не бачила людини, яка так сильно потребувала допомоги.

— Що ще, що ще нам потрібно? — розмірковувала вона, поклавши тацю на поверхню. Тоді Делія приклала руку до чола і заплющила очі.

— Лід, — підказала я.

Вона розвернулася і глянула на мене. На обличчі з'явилась приязна усмішка.

— Лід, точно. Дякую. А ти хто?

— Я Мейсі. Це вечірка моєї мами.

Вираз її обличчя трішечки змінився. Делія, здається, розуміла, що буде далі.

Я вдихнула.

— Вона просила перевірити, чи все у вас добре. А ще переказати, що вона...

— Дуже сильно сердиться, — закінчила за мене Делія, киваючи головою.

— Ну, не зовсім сердиться...

Аж раптом із вітальні почувся брязкіт розбитого скла, і після цього знову настала тиша. Щойно Делія глянула на двері, як крихітка на її руках почала ридати.

— А тепер? — запитала мене жінка.

— Ну, так. Тепер вона точно сердиться, — відповіла я з упевненістю, що це ще м'яко сказано.

— О Господи. — Делія закрила рукою обличчя і похитала головою.
— Це справжнісінька катастрофа.

Я не знала, що сказати. Все побачене не на жарт мене схилювало, але навіть не уявляю, як за це відповідати.

— Ну не все так погано, — враз сказала Делія. — Принаймні тепер ми знаємо, яке в нас становище. І відтепер воно тільки покращуватиметься. Правда?

Я не відповіла, і це, ймовірно, не додало жінці впевненості. Якраз тоді таймер духовки видав радісний «дзень».

— Добре, — раптом промовила Делія, неначе цей звук був закликком до дії. — Мейсі, можна тебе про щось запитати?

— Звісно, — відповіла я.

— Ти вмієш користуватися кухонною лопаткою?

Я очікувала зовсім не цього, але врешті відповіла:

— Звісно.

— Прекрасно, тоді ходи сюди, — задоволено сказала Делія.

За наступні п'ятнадцять хвилин я вловила ритм. Це було схоже на прискорене випікання печива: розкладаєш сирні кульки/крабові пироги рівними рядками на пергамент, кладеш їх у духовку, витягуєш інше деко з духовки, розкладаєш його вміст на тацю, віддаєш у зал і повторюєш те саме.

— Відмінно! — втішено прокоментувала мої вміння Делія, вдвічі швидше та охайніше викладаючи канапе. — На тебе, сонечко, чекає світле майбутнє у світі кейтерингу, якщо такий взагалі існує.

Я всміхнулась, і якраз в той момент Моніка, схожа на лінивця дівчина, повільно просунулась крізь двері з наповненою серветками тацею. Після того як вона вдруге випустила з рук келих із вином, Делія дозволила їй носити лише готові закуски, які згодом змінилися сміттям і порожнім посудом, коли офіціантка наткнулася на поруччя і впустила половину вмісту таці з сирними кульками на сорочку якогось чоловіка. Якщо вам здавалось, що повільний рух зменшує ризик аварії, то Моніка точно спростовувала таку думку.

— Як там справи? — запитала в неї Делія, глянувши на донечку, Люсі, яка тепер спала в автокріслі на кухонному столі.

Якщо чесно, ця вагітна жінка мене вразила. Щойно Делія зрозуміла, у якій безнадійній ситуації перебуває, вона одразу все виправила. За якихось кілька хвилин жінка підготувала ще дві таці з канапе, дістала лід із переносного холодильника і заколисала донечку. Повторюючи свою мантру «заради Бога, дуже тебе прошу, добре?», Делія зробила все від себе залежне, і воно спрацювало. Це було неймовірно.

— Нормально, — байдуже відповіла Моніка і пошкандибала до смітцевого бака, де на мить спинилась, а потім взялася викидати вміст таці по одній речі.

Делія закотила очі під лоба і запхала ще одне деко із закусками в духовку.

— У нас не завжди такий хаос, — зізналась вона мені, розриваючи ще одну пачку з сирними кульками. — Чесне слово. Зазвичай наша команда дуже професійна й ефективна.

Почувши це, Моніка форкнула. Делія грізно на неї глянула.

— Але, — продовжила вона, — сьогодні няня Люсі нас підставила, а в ще однієї офіціантки з'явилися інші плани, тож увесь світ повстав проти мене. Знаєш, як це буває?

Я кивнула і подумала, що ця жінка навіть не уявляє, як добре я її розумію, але вголос сказала лише:

— Так, знаю.

— Мейсі! Ось ти де!

Я підняла голову і побачила, що у дверях стоїть мама.

— Усе гаразд?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ